

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4270/2025
17.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Тројанчевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Јасмина Ћурчић, адвокат из ..., ради исељења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1786/24 од 19.11.2024. године, у седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1786/24 од 19.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1786/24 од 19.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1786/24 од 19.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П 473/22 од 21.03.2024. године, којом је обавезана тужена да преда тужиљи део породичне стамбене зграде коју користи у ..., испражњен од лица и ствари, а који се налази у улици ... бр. ..., површине 68м², на кат.парц. .. по ЛН бр. .. КО ... као и да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 93.800,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11....10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом одредби материјалног права из одредби чланова 37. и 43. Закона о основама својинскоправних односа, обавезана је тужена да преда тужилји део породичне стамбене зграде коју користи, испражњен од лица и ствари, ближе описан у изреци првостепене пресуде, јер је оценом изведених доказа утврђено да је тужила сувласник на спорној непокретности, коју тужена по разводу брака са тужилјиним сином користи без правног основа, а да нису испуњени услови за признање туженој права на дом у смислу одредби Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Чињеница да је неко лице дуго времена провело у предметној непокретности и да је у њу улагало новчана средства, није довољна да му се по том основу призна право на дом. То што је тужила након развода брака са сином тужилје наставила да живи у предметној непокретности, односно што тужила није одмах тражила њено иселење, туженој је омогућило не само да у дугом периоду користи непокретност без икаквог основа и плаћања накнаде, већ и да у том периоду реши своје стамбено питање. Ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.10.2022. године. Вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, па је применом члана 413. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић